

Дијалошка трибина: Религијски мотиви у филмској умјетности (видео)

У Светогеоргијевском дому код цркве Светог Ђорђа под Горицом, 14. јуна је одржана дијалошка трибина на тему “Религијски мотиви у филмској умјетности”. Отац Гојко Перовић, модератор трибине, овога пута угостио је Радисава Раја Јеврића, режисера више награђиваних филмова на фестивалима православног филма, и др Горана Радоњића, професора на Филозофском факултету у Никшићу, који се, између осталог, бави филмом и филмским темама.

Професор Радоњић казао је да је филм умјетност нашег времена, јер има највећи домет, највећу публику, и тај домет је готово тренутан: “Да би настао, филм углавном подразумијева огроман број учесника и огромна средства. Будући да је уложен новац, он се мора и вратити и то врло утиче на избор тема и приступа, на стил. У том смислу, избор библијских и уопште религиозних тема није само идеолошки мотивисан, личним опсесијама стваралаца, него и тиме што су приче које се налазе у светим књигама најбоље приче. Људи их знају и воле, и људима нешто говоре.”

Осврнуо се на филм „Највећа прича икад испричана“, који говори управо о Исусу, а говорио је и о пољској серији „Декалог“, у којој се приказује

зачуђеност смртношћу.

Изнио је своје виђење опијума за народ, који је по њему конформизам и одсуство вјере у било какву награду, казну или суђење за учињена дјела.

Говорећи о Тарковском, казао је да свако ко воли њега, воли и Достојевског, што значи да воли православну мисао: “Порука Тарковског, коју шаље кроз лик Рубљова, је да умјетник постоји у заједници, да комуницира са њом, и да теме којима се бави јесу у вези са том заједницом. То је један од омиљених филмова многим људима зато што нас он суочава са граничним ситуацијама, и наводећи нас да поставимо крупна егзистенцијална питања, нуди одређене могућности, али нас оставља да се сами суочимо и нађемо за себе одговор.”

Присјетио се пар врхунских режисера као што су Бергман и Буњуел, који су се бавили истим темама као и Тарковски, и који су се међусобно цијенили.

Осврнуо се на визионарски аспект филма „Време чуда“, у коме људи крече фреске и цркву претварају у школу, али те фреске се ипак поново појављују: “Скоро идентична ситуација се догодила прије неколико година, када су нам пријетили да ће у црквама отворати посластичаре, али те фреске и људи нису дозволили да се то уради. У том смислу је ово једна архетипска прича”, казао је др Горан Радоњић, професор на Филозофском факултету у Никшићу, и закључио да радикално негирање осјећаја који је у самој основи људскости мора довести до пораза.

Господин Јеврић увео је гледаоце у предисторију филма, упознајући их са далеким претечама филма, какви су били самега *obscura* или источњачке игре сјенки, које су производиле слике које се помјерају у простору. Потом је говорио о утицају који је на њега остављао боравак под Острогом.

„Ја сам у слободно вријеме посматрао људе, тражећи на њиховим лицима одраз светости Светог Василија и Господа Васкрслог, њихових жеља, потреба, проблема, нада. То је било идеално мјесто гдје човјек може да направи филм”, казао је Јеврић и као један од најинтересантнијих сусрета, који је снимљен, навео сусрет са израелским ходочасником Ширином Бен Јакобом.

Подијелио је своја искуства прављења филмова „Такве вјере ни у Израилу не нађох“ и „Тихи кутак Христов“.

Говорећи о свом филмском остварењу о Светом Мардарију Љешанском, казао је да је за њега највише што је човјеку потребно када снима филм слобода, а

то је добио од Митрополита Амфилохија. Основно што је хтио да покаже снимајући овај филм је чињеница да је сваки владика прво монах, његову жртву и пожртвовање за Господа и за свој народ. Овај филм сниман је у неколико држава, а улоге су, између осталих, тумачили велика глумачка имена Небојша Глоговац и Слобода Мићаловић.

Такође је подијелио и сјећања на сусрет са Николајем Бурљајевим, глумцем из филма „Андреј Рубљов“, који је глумио дјечака који излива звоно. Једна од занимљивости које је том приликом сазнао је неуобичајена техника Тарковског који је код дјечака природно изазвао осјећање несигурности, доводећи другог глумца и стварајући му страх од губљења улоге.

Говорио је о свом учешћу на неколико фестивала православног филма у Русији, као и руској политици помагања овој врсти филма. Било је ријечи и о многим врхунским филмским остварењима која су на њега оставила најјачи утисак и за које свакако вриједи издвојити вријеме.

Отац Гојко се на крају захвалио учесницима и публици, најављујући следећу трибину, последњу у овом циклусу, за Видовдан.

mitropolija.com